

STOOP SENIOR & JUNIOR

Samen met je vader vissen is in sportvisserskringen heel gebruikelijk. Dat is niet het geval als je zelf 64 bent en je vader 91 jaar oud is. Aat Stoop vist, ijs en weder dienende, echter nog bijna alle dagen van de week. Zoon Ed ging voor een portret van zijn pa samen met senior een dag naar de waterkant.

TEKST: ED STOOP > FOTOGRAFIE: SANDER BOER

Vader en zoon Stoop eendrachtig in actie aan de Zuidvliet in Maassluis.

Vroeger was pa poep-zuinig op zijn hengelmateriaal. Na een viswedstrijd stond hij op het parkoers nog zijn hengel te poetsen, terwijl iedereen al lang en breed in het clubgebouw aan de koffie of het bier zat. Maar die tijden zijn duidelijk vervlogen, gezien de bijna versteende koek van lokvoer en vissenslijm rondom het achtereind van zijn hengel. "Schoonmaken is niet nodig als je elke dag vist", kaatst hij de bal terug. En wie ben ik om er wat van te zeggen? Zou ik me er ook niet gemakkelijk vanaf maken, mocht ik de gezegende leeftijd van mijn vader halen? Vis ik dan überhaupt nog wel?

ALTIJD VISSEN

Ik kan me niet heugen dat mijn pa in zijn leven 'visloze' perioden heeft gekend. Sinds hij mij als peuter mee uit vissen nam, werd er steevast veel gevestigd. Oké, de zeven weken die hij moest revalideren nadat hij een nieuwe heup had gekregen was hij niet aan de waterkant te vinden. Maar zelfs toen hij op zijn 76e verjaardag pijn op de borst kreeg en met hartklachten in het ziekenhuis belandde, vroeg ie direct wanneer hij naar huis mocht. De volgende dag stond immers een viswedstrijd op het programma en hij voelde zich weer prima.

KLEIN WONDER

De vijf dagen op de hartbewaking heeft hij ruimschoots goedgemaakt

IK KAN ME NIET HEUGEN DAT MIJN PA IN ZIJN HELE LEVEN ECHT 'VISLOZE' PERIODEN HEEFT GEKEND

door zoveel mogelijk zonder verdere klachten te gaan vissen. Vooral nadat twaalf jaar geleden mijn moeder overleed kreeg het visvirus vrij baan en steeg mijn vader's visfrequentie aanzienlijk. Dat mijn ouders elkaar hebben gevonden, was op zich al een klein wonder. Als klein meisje stond ma namelijk ooit voor het ouderlijk huis aan de Soestdijkse Kade naast haar moeder te kijken naar een ineengedoken figuur die met een hengel in de hand aan de waterkant zat. "Je zal toch maar met zo'n vent getrouwd zijn", hoorde ze mijn grootmoeder zeggen.

'GEBROEDERLIJK'

Die woorden heeft ze gelukkig niet al te zeer ter harte genomen, zodat pa en ik vandaag 'gebroederlijk' naast elkaar zitten te vissen aan de Zuidvliet in Maassluis. In dit stadsgrachtje overwinteren elk jaar drommen blankvoorn en daarom ook menig grote snoek. Met de vaste stok tikken we regelmatig voortjes en halfslag brasems uit het vlietje. En ondanks dat de gestaag vallende regen en de kou – oké, die voelen we vooral door de bloedverdunners die we allebei slikken – onze handen in ijsklompen hebben veranderd, wil senior van stoppen niets weten. "Joh, we zitten net lekker te vangen!"

AAN DE PRAAT

Het maar moeilijk kunnen stoppen met vissen, is een terugkerend verschijnsel. Ook na de gebruikelijk woensdagwedstrijd die hij al meer dan twintig jaar organiseert, plakt hij er na de weging steevast nog een paar uur aan vast – terwijl hij dan toch al zeven uur lang heeft gevestigd! We vissen dus gewoon door en kleppen er ondertussen lekker op los. Af en toe zakt het pennetje van 0,5 gram voorzichtig weg als er wat minimaden of een beetje hennep en casters worden gevoerd. De vis is wel aanwezig, maar je moet ze wel aan de praat weten te houden om ze ook te kunnen vangen.

TERUGBLIKKEN

Met samen 155 jaar levenservaring – waarvan een flink deel visgerelateerd – is er heel wat om op terug te blikken. "Toen ik jong was vingen we best aardig vis, maar over de vangst van een dozijn brasems praatte je nog wekenlang na. Dat was toen heel bijzonder", haalt senior herinneringen op. "Later kreeg je de tijd dat een 'Japanner' (bamboehengel) van vijf meter al een hele luxe was. Toen visten we aan de

Aat Stoop vist ondanks zijn leeftijd (91) nog bijna alle dagen van de week

>> AAT STOOP TROFEE

Waar Aat Stoop tot een jaar of tien terug nog veelvuldig op en aan zee was te vinden, houdt hij het tegenwoordig voornamelijk bij witvissen en zoete wedstrijden. Dan vist hij met (en bij wedstrijden tegen) andere senioren, pensionado's of mensen die een dagje vrij hebben. Zijn vaste koppelmaat is Roel (80). Traditiegetrouw mag ik één keer per jaar diens plek innemen om samen met mijn vader te vissen. Dat doen we bij de wedstrijd om de Aat Stoop Trofee. Dit treffen aan de surfplas van Madestein bij Den Haag werd zestien jaar geleden speciaal ter ere van hem in het leven geroepen.

>> NEEM OOK JE PA MEE UIT VISSEN!

Samen met je vader vissen; Ed kan het iedereen aanraden. Dat is ook heel gemakkelijk met de gratis MeeVISToestemming. Kijk op www.meevistoestemming.nl voor de voorwaarden om senior een keer mee te nemen naar de waterkant.

Veenendaalkade met voer van oud brood met Maaszand en brasempennen van wel 40 centimeter lang.” Er werd ook buiten Den Haag gevestigd. “Dan gingen we op de fiets naar de Kaag – en kwam je er soms achter dat je het aas was vergeten; kon je weer helemaal terug.”

VIS IN LAVET

Zelf kan ik me de keren dat ik uit school kwam en er ineens een dikke zeelt of kroeskarper in ons lavet zwom nog helder voor de geest halen. “Dan wilde ik gewoon laten zien wat ik had gevangen”, verklaart senior. “Niet veel later werd de vis weer vrijgelaten in de sloot vlakbij huis.” De avonden dat we samen in de Wen een emmer vol paling vingen staan ook in mijn geheugen gegrift. “Die keer dat er zuurstofgebrek in het water optrad, was het helemaal geen kunst om ze te pakken te krijgen. Weet je nog dat ik toen tientallen dikke palingen had geschept? Als kleuter kroop je zo in de teil tussen al die gladjakkers.”

GRUIZE HAREN

Het was echter niet altijd alleen maar lachen, gieren en brullen. Behoorlijk wat grijze haren van mijn ouweheer kan ik op mijn conto schrijven. Als ik bijvoorbeeld weer eens ongevraagd zijn hengelsteun had geleend en die vervolgens per ongeluk aan de waterkant achterliet. “En weet je nog van die Bretton 400?”, hoor ik ineens naast me. Maar al te goed. Ondanks de waarschuwing van pa dat het geen zee-werpmolen was, moest die per se mee naar de Nieuwe Waterweg. Zo’n beetje bij de eerste worp schoot ie tussen de reelringen vandaan om voorgoed in de diepte te verdwijnen. Vissende vaders kunnen het ook zwaar hebben met vissende kinderen.

ONVERBETERLIJK

Inmiddels zijn we vele decennia verder en zijn alle haren grijs – zowel bij senior als bij ondergetekende – maar vissen we nog steeds samen. Nu zorg ik voor het aas en voer

HENGELMATERIAAL DAT WERKELOOS IN EEN HOEK STAAT, GAAT NU OVER VAN ZOON OP VADER

en gaat hengelmateriaal dat werkeloos in een hoek staat over van zoon op vader in plaats van andersom. Sommige dingen veranderen echter nooit. Eenmaal terug in Den Haag blijken de twee dozen vol met maden nog in Maassluis te staan. De geschiedenis van mijn jeugd lijkt zich te herhalen!